

**Milyen is egy Nagy Kérdés?
Miért vesződünk vele?
Mi teszi Naggyá?**

Mondjuk, hogy melletted, az asztalon landol egy úrhajó (számít a méret?), és benne van a *Mindenség Mindenre Kiterjedő Könyve*. Feltehetsz egy kérdést. Mi lenne ez a kérdés?

Kicsit bután hangzik, de megéri az erőfeszítést. Szánj rá egy percet, és gondolkozz el ezen! Mi lenne ez a kérdés? Bármilyen lehet. Fogj papírt, és írd le!

Most mondjuk, hogy ezekben a napokban a Könyv egy kicsit unatkozik, ezért kapsz egy bónusz kérdezési lehetőséget. Gondolj valamire, amire egyszerűen csak kíváncsi vagy! Lehet olyasmi például, hogy vajon Elvis életben van-e még? Vagy hogy hol hagytad a kocsikulcsodat? Vagy valami, ami egyszerűen csak furdalja az oldalad. Írd le ezt is!

Mostanra a Könyv egy kicsit kimerültnek érzi magát, és úgy akar a *Mindenség Mindenre Kiterjedő Könyve* lenni, hogy mindenkinek kérdéseket tesz fel, és valós válaszokat vár. A neked szóló kérdés – amire a válaszod bekerül a Könyvbe – a következő:

Mi az az Egy Dolog, amit biztosan tudsz?

**Nagy Kérdések – A Tudatosság
Konzervnyitói**

Azoktól a kevesektől eltekintve, mint Fred Alan Wolf is – akit a nyitóoldalon idéztünk –, mások mikor bátorítanak minket arra, hogy kérdéseket tegyünk fel? És mégis, társadalmunk nagy becsben tartott nagyszerű felfedezése-

inek, látomásainak legtöbbje – kérdésekből fakad. Azok a dolgok, azok a *válaszok*, amiket az iskolában tanulunk, *kérdésekből* fakadnak. A kérdések előfutárok, kiindulópontok az emberi tudás minden területén. Az indiai bölcs, Ramana Maharshi tanította: a megvilágosodáshoz vezető út a „Ki vagyok én?” kérdés vizsgálatán keresztül vezet. A fizikus, Niels Bohr kérdése: „Hogyan tud egy elektron eljutni A-ból B-be anélkül, hogy valaha is közöttük lenne?”

Ezek a kérdések megnyitnak minket valami olyasmire, amit előzőleg nem tudtunk. És a kérdezés tényleg az egyetlen út, hogy eljussunk – az ismeretlen túloldalára.

Miért érdemes feltenni egy Nagy Kérdést? Mert ez felhívás egy kalandra, egy felfedezőútra. Felpezsdítő nekivágni egy új kalandnak; ott van a szabadság mennyei boldogsága, a szabadság, hogy új területeket fedezhetünk fel.

Tehát: miért nem tesszük fel ezeket a kérdéseket? Mert a kérdések kitarják a kaput a betóduló káoszhoz, az ismeretlennek és a kiszámíthatatlannak. Abban a pillanatban, amint felteszel egy kérdést – amire tényleg nem tudod a választ – kinyitod magad a minden-lehetségesnek. Hajlandó vagy elviselni egy olyan választ, ami esetleg nincs ínyedre, amivel nehezedre esik egyetérteni? Mi van akkor, ha kényelmetlenül érzed magad tőle, vagy kirepít az elővigyázatosságból gondosan magad köré épített biztonsági zónádból? Mi van, ha a válasz nem az, amit hallani szeretnél?!

Nem izmokra, hanem jókora adag bátorságra van szükséged ahhoz, hogy fel merjél tenni egy kérdést!

Most vizsgáljuk meg, hogy mi tesz egy kérdést Nagy Kérdéssé. A Nagy Kérdéseknek nem kell filozófia könyvekből jönniük, vagy az „Élet Nagy Kérdéseiről” szólniuk. Nagy Kérdés lehetne számodra például: „Mi történne, ha visszamennék az egyetemre és diplomát szereznék egy új szakon?”. Vagy: „Hallgatnom kellene-e arra a hangra, ami belül folyton azt mondja, menjek Peruba vagy Kínába?”. Vagy: „Lehetséges felfedezni, hogy mi van egy neutrínó belsejében?”. Önmagában az a tény, hogy fölteszed ezeket a kérdéseket – és több ezer másikat – megváltoztathatja életed irányát. Tehát: az a Nagy Kérdés, ami képes megváltoztatni életed irányát.

Még egyszer: miért nem tesszük fel őket? A legtöbb ember inkább maradna ismert biztonságában, minthogy

Honnan jövünk?
Mit kellene tennünk?
És merre tartunk?
—Miceal Ledwith

A különbség az ötéves és a mostani énem között, hogy ötévesen még nem fektettem sok érzelmet abba, hogy a Világmindenség valamilyen legyen. Sosem aggódtam azon, hogy „tévedni” fogok. Akkoriban minden tanulás volt. Mostanában folytonosan emlékeztetem magam: a tudományban nem létezik a sikertelen kísérlet fogalma. Rájönni, hogy amit teszteltem egyszerűen nem működik, az valójában siker.

—WILL

bajt keressen magának. Még ha egyenesen bele is ütköznek egy kérdésbe, több mint valószínű, hogy elfutnak előle, homokba dugják a fejüket, vagy gyorsan elkezdnek mással foglalkozni.

Legtöbbünknek súlyos válságra van szüksége ahhoz, hogy felvesse a Nagy Kérdéseket. Egy életveszélyes betegség, egy hozzánk közelálló halála, egy vállalkozás vagy házasság kudarca, egy ismételt, már függőségnek tűnő viselkedési minta, amiről nem tudunk leszokni, vagy az elviselhetetlennek tűnő magány. Ilyen időkben, a Nagy Kérdések forró lávaként kezdenek fortyni lelkünk bugyraiban. Ezek a kérdések nem intellektuális gyakorlatok, hanem a lélek kiáltásai: „Miért én? Miért ő? Mit csináltam rosszul? Ezek után tényleg érdemes élni? Hogy engedhette meg Isten, hogy ez megtörténjék?”

Ha össze tudnánk szedni azt az erőt, hogy feltegyünk magunknak egy életünket érintő Nagy Kérdést *most*, amikor nincs közvetlen válság, ki tudja, mi történne?

Ahogy Dr. Wolf mondta: maga az, hogy felteszed ezeket a mélyebb kérdéseket magadnak, új utakat nyit meg evilági létezésedhez. Átváltozásunk katalizátora lehet. Fejlődés. Elhagyás. Továbblépés.

A Kérdések Öröme

Emlékszel, amikor ötéves voltál, és folyton azt kérdezted: „Miért? Miért? Miért?”. A szüleid egy idő után azt gondolhatták, hogy csak azért csinálod, hogy az örületbe kergesd őket, pedig te tényleg tudni akartál! Mi történt azzal az ötévesvel?

Fel tudod idézni az ötévest, aki voltál? Érzed, hogy milyen volt? Ez fontos, mert amikor ötéves voltál, imádtál a rejtélyben időzni. Imádtad a vágyat, hogy rájössz dolgokra. Imádtad az utazást. Minden nap tele volt új felfedezésekkel és új kérdésekkel.

Mi a különbség aközött, ami most van, és aközött, ami akkor volt?

Jó kérdés!

Az élet élvezete és öröme az utazásban van. A kultúránk arra nevel minket, hogy a „nemtudásra” mint elfogadhatatlanra és rosszra tekintsünk; ez a kudarc egyik, ha nem

Amikor elnézem a lányomat, amint az éppen nála lévő bármilyen játékkal vagy kacattal játszik, látom arcán a tiszta örömet, ahogy próbál rájönni, hogyan működik. Nem bátortalanodik el, egyszerűen csak próbálkozik tovább, amíg el nem éri, amit akar. Amint sikerül, lép is tovább a következő kihívás, a következő kérdés felé.

Elnéztem ma reggel, ahogy próbálta elfordítani a szekrény kilincset. Eltartott neki egy darabig, de addig folytatta, amíg rá nem jött. Amint megvolt a kilincs, a következő feadat az volt: nyissuk ki az ajtót! Ahogy kinyílt az ajtó, felgyúlt arcán az izgalom. Nézzük meg mi van belül! Mi az ott, a polcon? Ez a felfedezés igazi útja volt, teljes örömmel minden lépésnél.

Amit megkérdeztem magamtól, és amit megkérdeznék tőled: mi a te ajtód? Mit vágysz ma megtudni?

—BETSY

a legfontosabb formája. Annak érdekében, hogy átmenj a vizsgákon, tudnod kell a válaszokat. De még amikor tényleges tudásról van szó, konkrét dolgokról, az, amit a tudomány *nem tud*, nagyban felülmúlja azt, amit *tud*. Sokan a legnagyobb tudósok közül tanulmányozták a Világegyetem és a bolygónkon lévő élet rejtélyét, és őszintén kijelentették: „Tudni nagyon keveset tudunk. Főleg kérdésünk van sok.” Ez biztosan igaz a megkérdezett kiemelkedő gondolkodók esetében. Az író, Terence McKenna szavaival élve: „Ahogy a tudás örömtüzei egyre fényesebbé válnak, annál több és több sötétség tárul föl megdöbben szemünk előtt.”

Még nehezebb letisztult válasszal előhozakodni a kérdésre: „Mi életem célja és értelme?” Más szóval: „Mi a fenét keresek én itt tulajdonképpen?” Az ilyen Nagy Kérdésekre való válasz, csak az életnek nevezett utazás során bontakozhat ki. És oda csak a nemtudás útján juthatunk el – vagy inkább úgy kellene mondanunk: a még-nemtudás útján. Ha mindig azt hisszük, hogy tudjuk a választ, akkor hogyan fogunk növekedni, fejlődni? Minek a megismerésére leszünk valaha is nyitottak?

„Egy egyetemi professzor meglátogatta Nan-int, a zen mestert, hogy a zenről érdeklődjön. De a tudós ahelyett, hogy a mestert hallgatta volna, vég nélkül csak saját elképzeléseit fejtegette.

Miután egy darabig csendben figyelt, Nan-in teát szolgáltat fel. Megtöltötte a látogatója csészéjét, de itt nem hagyta abba. A tea túlfolyt a csésze oldalán, megtöltötte a csészealját, ráfolyt a férfi nadrágjára és le a földre.

Nem látja, hogy a csésze tele van? – robbant ki a professzorból. Nem tud többet beletölteni!

Pontosan így van – válaszolta nyugodtan Nan-in. És csakúgy, mint ez a csésze, te is tele vagy a saját elképzeléseiddel és véleményeddel. Hogyan tudnám megmutatni neked a Zent, hacsak előbb ki nem ürítetted a csészédet?”

A csésze kiürítése azt jelenti: helyet csinálok, vákuumot a Nagy Kérdések számára. Azt jelenti, hogy kinyílunk, új alapokra helyezzük magunkat, hogy képessé váljunk elfogadni – ezidő szerint – a *nemtudást*. Ebből virrad majd ránk a nagyobb tudás.

Azt fedeztem fel, hogy amikor hirtelen rájövök, hogy nem tudom valamire a választ, különös izgalom tölt el. Olyan mintha a tudatomban egy szakadék szélére érkeznék.

A „semmi”, vagy a nemtudás e terében erős várakozás lesz úrrá rajtam. Azért leszek izgatott, mert tudásom peremére értem, és rájövök, hogy hamarosan egy megértés fog fejemben gyúlni, amely elsőprő erejű lesz, és ami egy pillanattal korábban még nem létezett bennem.

Lesz ez a hatalmas „aha” érzésem. Nemrég megtudtam, hogy ez az „aha” stimulálja az agy élvezetközpontját... Kétségkívül függő vagyok ettől az érzéstől.

—MARK

Minden kornak,
minden generációnak
megvannak a maga beépített
feltevései – pl. a Föld lapos, a
Föld gömbölyű. Rejtett feltevések
százai, amiket természetesnek
veszünk, és azok vagy igazak,
vagy nem.

Az esetek döntő többségében a
valóság eme elméletei – ame-
lyek az uralkodó paradigmához
vagy világnézethez tartoznak
– finoman szólva pontatlanok.
Tehát: ha egyáltalán bármilyen
következtetést levonhatunk a
történelemből, akkor nyugodtan
kiindulhatunk abból, hogy amit
ma magától értetődőnek
gondolunk a világról, az
egyszerűen nem igaz.

—John Hagelin, Ph.D.

HELYÉNVALÓ NEM TUDNI A VÁLASZT

Nemrég kaptam egy hosszú e-mailt a tizenhat éves unokahúgomtól. A lényege ez volt: „Szar az élet. Elnézem apámat, ahogy nap mint nap teljesen lestrapálva jön haza a munkából. Nem akarok ennek a mókuseréknek a csapdájába esni, de nem látok semmi reményt az elkerülésére. Erről szól az élet? Mi az értelme? Ennyi erővel foghatnék egy pisztolyt, és kinyírhatnám magam.”

„Krisztina – írtam neki – talán nem találod nagyszerű válasznak, de büszke vagyok rád! Nem tudom neked megígérni, hogy megtalálod a Választ, és megoldódik a dilemmád. Tudom, hogy válaszokat akarsz – és néha az élet nem szolgál azonnal válasszal. De a kellő kérdéseket teszed fel, és ez az igazán fontos.”

—WILL

Előkelő Társaságban Vagy

Az emberek évezredek óta tesznek fel Nagy Kérdéseket. Mindig is voltak férfiak és nők, akik a csillagokat fürkészték, próbálva rájönni a mindenség határtalan rejtélyére, vagy akik látván, hogy hogyan élnek a környezetükben lévő emberek, azt gondolták: „Nem több az élet ennél?”

Az ókori görög tudósok töprengtek a Nagy Kérdéseken és megvitatták őket. Néhányan, mint Szókratész és Platón felvetették: „Mi a Szépség? Mi a Jóság? Mi az Igazságosság? Hogyan lehetne a legjobban kormányozni egy társadalmat? Milyen emberek legyenek az uralkodók?”

Vallási tanítók, misztikusok és spirituális tanítók, mint például Buddha, Lao Ce, Jézus, Mohamed, Szent Ferenc, Eckhardt Mester, Tyanai Apollonius és még sokan mások, a világ összes mondája szerint Nagy Kérdéseket vetettek fel.

A tudós elméjű emberek mindig kérdeztek: hogyan működik? Mi van belül? Vajon a dolgok tényleg olya-

nok, mint amilyennek látszanak? Hogyan keletkezett a Világegyetem? Vajon a Föld a Naprendszer középpontja? Léteznek-e mindennapi történéseink mögött meghúzódó törvények és minták? Milyen kapcsolatban van a lelkem és a testem?

A történelem nagy tudósaiban ezek a kérdések a kíváncsiságot messze meghaladó szenvedélyes *megértési* vágyat váltanak ki. Nem csupán kíváncsiak – tudniuk **kell**!

Albert Einstein kisfiúként feltette magának a kérdést: „Mi történne, ha fénysebességgel száguldanék a biciklimen, és felkapcsolnám a lámpáját – vajon felgyulladna?” Ezt kérdezgette magától tíz éven keresztül – majdhogynem beleőrült. De ebből az elszánt törekvésből lett a relativitás-elmélet. Ez egy nagyszerű példa: feltette a kérdést, kitartott mellette évekig, „lógott” az ismeretlenben mindaddig, amíg elő nem hozakodott egy teljesen új valóságképpel.

Paradigmaszétrepesztés

Az egyik nagyszerű dolog a tudományban az az alapfeltételezés: amiről ma azt hiszi, hogy tudja, arról holnap valószínűleg bebizonyosodik, hogy téves. A tegnap elméletei dobogóként szolgálnak, hogy magasabbra hágjunk. Ahogy Sir Isaac Newton fogalmazott: „Ha vagyok olyan kiváltságos, hogy messzebbre látok másoknál, az azért van, mert óriások vállára álltam.”

Csak kérdések feltételével, bármely adott kor bizonyosnak elfogadott feltevései és az „igazságok” megkérdőjelezésével képes a tudomány előrehaladni. Mi van akkor, ha kiderül, hogy ugyanez igaz személyes életünkre, egyéni fejlődésünkre és előrehaladásunkra is?

Na mit gondolsz? Bingó, pontosan így áll a helyzet! Amikor majd végre kitörsz az önmagadról alkotott feltevéseid korlátaiból, többet fogsz fejlődni, mint amennyit valaha is lehetségesnek tartottál!

*Sosem juthatsz el az étellel
kapcsolatos végkövetkeztetéshez.*

*Az élet örökkévaló, ahogy mi
magunk is azok vagyunk. El*

*kell kezdenünk több
értelmét keresni annak, hogy
mik vagyunk. Hát, még ránk
vár létünk értelmének, céljának
felfedezése.*

—Ramtha

Fejleszd magad!

Minden reggel a tükör elé állok, és megpróbálok feltenni magamnak egy Nagy Kérdést: „Mi az, amit tudni akarok, de nem tudom?” Ma reggel ez volt: „Tudni akarom, hogy vajon tényleg képes vagyok-e feltétel nélküli szeretetet érezni?”

Ez számomra nem csak egy elvont elképzelés. A feltétel nélküli szeretet szerepel a terveim között. Azzá szeretnék válni, legalább a férjem és a lányom számára. De ha őszinte vagyok magammal, nem tudom, hogy igazából éreztem-e valaha is.

—BETSY

Nagy Kérdéseken elmélkedni – nos, ez egy csodálatos mód arra, hogy „minőségi időt” tölts az elméddel. Mikor volt utoljára, hogy elvitted elmédet egy vad sétalovaglásra a rejtélyek birodalmába? Amikor megpróbáltál eljutni a Végtelen túloldalára?

A kérdések felvetésének rendkívül nagy gyakorlati értéke is van. Ez a változás kapuja!

Megkérdezted-e valaha is magad, ahogy Joe Dispenza teszi: „Miért ugyanazt a valóságot hozzuk létre újra és újra? Miért vannak újra és újra ugyanolyan párkapcsolataink? Miért ugyanolyan állásokat szerzünk újra és újra? A végtelen lehetőségek minket körülvéő tengerében, hogyhog mindig ugyanazt a valóságot hozzuk létre?”

Vagy, ahogy Einstein fogalmazott: az elmebetegség egyik meghatározása, hogy újra és újra ugyanazt tesszük, miközben eltérő eredményre számítunk.

És itt válik hasznunkra a Nagy Kérdések felvetése. Azért *Nagyok*, mert egy nagyobb valóságra, nagyobb távlatokra, nagyobb lehetőségekre nyitnak meg minket. És *Kérdések* formájában vannak, mert az Ismert másik oldaláról jönnek. S hogy eljussunk oda, változnunk kell!

Tűnődj el Ezen egy Darabig...

Megjegyzés a „Tűnődj el Ezen”-ről: Ezek közül a kérdések közül néhányat sokan könnyedén meg tudunk válaszolni. De a kunszt nem az, hogy csak a nyilvánvalót nézzük, hanem hogy megvizsgáljuk azt is, ami nem nyilvánvaló – a tudatalattit. Azt a helyet, ahová nem nézünk túl gyakran, ha egyáltalán. Amikor fontolóra veszed az itteni kérdéseket, ne felejts el mindvégig teljesen magadba nézni! Gondolj olyan dolgokra, amiket fiatal korodban szedhettél fel! Mint például a félelem. Vajon a kutyákhoz kötött félelem másképp is átjárja a tudatod minden zugát? Adj magadnak időt! Nem áll senki stopperrel kezében a hátad mögött.

- A fejezet elején feltettél kérdéseket. Emlékszel rájuk? Mit kérdeznél most?
- Egy úrhajó landol melletted, és benne van a *Mindenség Mindenre Kiterjedő Könyve*. Kapsz egy bónusz kérdezési lehetőséget, csak a móka kedvéért? Mi lenne az?
- És a bónusz bónusza: visszajutottunk oda, ahonnan elindultunk? Vagy haladtunk?

Emlékeztess magad ezekre a kérdésekre, miközben olvasod a könyvet! Ahogy fejlődsz, veled együtt fejlődnek azok is. Ez a dolog szórakoztató része. Vezess naplót, hogy nyomon követhesd saját fejlődésed, és emlékezhess!

Minden nagyszerű dolog derűs szívvel érettetik el!

—Ramtha

